కథా కౌముది

హ..హ్హ..ఇలానూ పెళ్ళి చేయొచ్చు!
ప్రతాప వెంకట సుబ్బారాయుడు

పిడపర్తి వెంకటరమణశర్మగారి జ్ఞాపకార్థం
కౌముది నిర్వహించిన కథల పోటీ (2023)లో
సాధారణ ప్రచురణ కథ

ఆదివారం ఉదయం.

ఉప్మాను అన్నం స్థాయిలో తిని, కాఫీతాగి తీరిగ్గా త్రేన్చుతూ కూర్చున్న కొడుకు రామంతో–

"రాఘవేంద్రరావన్నయ్య హాస్పిటల్లో అడ్మిట్ అయ్యాడట చూసొద్దం రా. మీ నాన్న చనిపోయినప్పటి నుంచి మన మంచి చెడు చూశాడు. అవసరానికి ఆదుకున్నాడు. ఆయన్నొకసారి చూసి, కుటుంబ సభ్యులను పరామర్శించి వద్దాం" అంది అనసూయమ్మ.

"ఏవిటీ, పరామర్శించడానికి అంత దూరం వెళ్ళడమా? ఆయనెలాగూ రెండు మూడు రోజుల్లో డిస్చార్జ్ అవుతాడు. పైగా మనకు బండి లేదాయే. క్యాబ్ మాట్లాడుకుని వెళితే తడిసిమోపెడవుతుంది. హైదరాబాదులో ట్రాఫిక్, రోడ్ల సంగతి నీకూ తెలుసుగా, ఇప్పుడెళితే ఒళ్ళు హూనమై ఎప్పటికో, ఏ రాత్రికో వస్తాం. నేను తెల్లారుతూనే ఆఫీసుకెళ్ళాలి."

కొడుకు వంక తేరిపార చూసి "ఒక్కసారన్నా చూడకపోతే ఎలారా? బాగుండదు. మనకు ఆయన చాలా చేశారు." అంది చిరాకును బాధను వ్యక్తం చేస్తూ.

"చూడొద్దని నేనన్నానా? ఒక్క నిముషం" అని కొన్ని నిముషాల తర్వాత "ఆఁ..అమ్మ మామయ్యను

చూస్తుందిట. ఒక్కసారి చూపించరూ..ఆ..అమ్మా ఇదిగో మామయ్య" అని ఫోన్ ఆవిడ చేతికిచ్చాడు. చేతికి, ముక్కుకు గొట్టాలతో నీరసంగా మంచం మీదున్న రాఘవేంద్రరావును వీడియో కాల్ లో చూసిన అనసూయమ్మ కళ్ళవెంట నీళ్ళుకారాయి.

"ఇలా అయిపోయావేమిటి అన్నయ్యా?"

పేలవంగా నవ్వాడాయన. వాళ్ళావిడ ఫోన్ తనవైపు తిప్పుకుని "ఆఫీసునుండి ఇంటికి వస్తూనే కుప్పకూలిపోయాడు. ఇప్పటికి నాల్రోజులైంది హాస్పిటల్లో అడ్మిటై. డాక్టర్లు ఏ విషయమూ చెప్పరు. మా పిల్లలతో సహా అందరూ ఫోన్లో పలకరించడం తప్ప ఒక్కసారీ ఇటు రావడం లేదు. బిక్కు బిక్కుమంటూ నేను ఒక్కదాన్నే ఇక్కడ ఈయనతో, ఇలా.." కొంగుతో కళ్ళొత్తుకుంటూ అందావిడ.

అనసూయమ్మకు ఏం మాట్లాడాలో అర్థం కాలేదు.

అంతలో ఆవిడ చేతిలోంచి రామం ఫోన్ అందుకుని "అత్తయ్యా బెంబేలు పడకు. అంతా త్వరలో సర్దుకుంటుంది. మామయ్య కోలుకుంటాడు. వేరే ఇంపార్టెంట్ కాల్ వస్తోంది. ఫోన్ పెట్టేస్తున్నాను." అని కాల్ కట్ చేసి "చూశావామ్మా, టెక్నాలజీ పుణ్యమాని పైసా కర్చు కాకుండా, అక్కడికి వెళ్ళకుండా మనింట్లోంచే ఆయణ్ని ఎలా చూశామో, అత్తయ్యను ఎలా ఓదార్చామో?" అన్నాడు ఆనందంతో కళ్ళు మెరుస్తుండగా.

అనసూయమ్మకు ఏం మాట్లాడాలో తెలియలేదు.

★★★

జనంతో పూర్ణ గర్భినిలా ఉన్న ఆర్టీసీ బస్ లో ఊపిరాడకుండా నుంచుని రామం ఆఫీసుకు వెళుతూండగా ఫోన్ మోగింది.

అతికష్టం మీద జేబులో నుంచి ఫోన్ తీసి చూశాడు. వైదేహి.

"బస్ లో చిరాగ్గా ఉంది, ఆఫీసుకెళ్ళి హాయిగా సీట్లో కూర్చున్నాక ఫోన్ చేయనా."అన్నాడు.

"అలాగే." అని ఫోన్ పెట్టేసింది.

ఆఫీసుకు చేరుకుని సీట్లో జేరగిలబడి వైదేహికి ఫోన్ చేశాడు.

"హాయ్ మేరే జాన్" సన్నగా ఈలేస్తూ అన్నాడు.

"అన్నట్టు వచ్చే ఆదివారం మనం ఎక్కడికన్నా ఔటింగ్ కు వెళదామా? బోర్ కొడుతోంది." అడిగింది వైదేహి.

"అవుటింగా, ఎందుకు? ఒకప్పుడంటే ఆయా ప్రదేశాలకెళ్తే తప్ప చూసే వీలుండేదికాదు. ఇప్పుడెంచక్కా ఇద్దరం కలిసి మన దగ్గర్లో ఉన్న పార్క్ లో దగ్గరదగ్గరగా వెచ్చగా కూర్చుని యూ ట్యూబ్ లో ఏ కాశ్మీర్లోదో, కన్యాకుమారిలోదో అందమైన దృశ్యాన్ని చూస్తూ.."

"ఆ చూస్తుంటే ఒళ్ళు పులకరిస్తుందా, మనసు పరవశిస్తుందా? మనం ప్రేమలో పడి మూడేళ్ళవుతోంది. ఎక్కడికైనా వెళ్ళామా? వన్ ప్లస్ వన్ ఆఫర్ లో టికెట్లు వస్తే సినిమాకు తీసుకెళ్తావ్. షాపింగ్ మాల్ లో ప్రోడక్ట్ ను ఇంట్రడ్యూస్ చేస్తూ కాంప్లిమెంటరీ గిఫ్ట్ లిస్తే భద్రంగా తెచ్చి నా చేతిలో పెడతావ్. మన పెళ్ళయ్యాక మన జీవితం ఎలా ఉంటుందో ఊహిస్తే భయం వేస్తోంది." అంది.

"ప్రేమ ఎప్పుడూ పర్యటనలు, కానుకల పునాది మీద నిలబడకూడదు వైదేహీ. మనసుల కలయికే ముఖ్యం. సమయాన్ని వ్యర్థం చేయకూడదు. డబ్బును కర్చు చేయకుండా ఆదా చేయాలి. అప్పుడే భవిష్యత్తు బాగుంటుంది. రేపు పెళ్ళై పిల్లలు పుట్టి వారి బాధ్యతలు నెరవేర్చాక మనం ఎంచక్కా హాయిగా ఎక్కడబడితే అక్కడికి ఆనంద విహారం చెయ్యొచ్చు. ముందు చూపంటే అదే. అయినా అడ్వాన్స్డ్ టెక్నాలజీ అన్నీ మన చెంతకి తెస్తుంటే ఎక్కడికో పోనేల? ఎంజాయ్ చేయనేల?" అన్నాడు.

"అక్కడ మా నాన్నా అంతే, ఇక్కడ నువ్వూ అంతే. టెక్నాలజీతో కళ్ళూ, కడుపూ నింపుకుంటారు. భగవంతుడు నాకు విశాలమైన నుదురు ఇచ్చాడు కాని, దానిమీద రెండు గీతల మంచి రాత రాయలేదు. హు." అని ఫోన్ కట్ చేసింది.

మీ ఆడాళ్ళు ఎప్పుడు మగాళ్ళని అర్థం చేసుకున్నారు గనక. అయినా, నీ కోపం ఇన్ స్టాలో స్టోరీలాంటిది. ఇరవైనాలుగ్గంటల తర్వాత మాయమైపోతుంది, నాకు తెలీదూ అనుకుంటూ పని చేయడానికి కంప్యూటర్ ఆన్ చేశాడు.

"బాస్ ఇవాళ ఎండ్ ఆఫ్ డేకి వర్క్ కంప్లీట్ చేసి ఫైల్ అప్లోడ్ చేయమన్నాడు." అన్నాడు ఆఫీస్ బాయ్.

"చేస్తాను. ఎందుకు చెయ్యను. టెక్నాలజీ వల్ల ఐటీ లో పనిచేసే వాళ్ళు కడుపులో చల్ల కదలకుండా ఇంట్లో కూర్చుని తమకు తోచినప్పుడు వర్క్ ఫ్రం హోం చేస్తుంటే, పిల్లలు సైతం ఆడుకున్నాక మిగిలిన టైంలో ఆన్ లైన్ క్లాసులకు అటెండ్ అవుతూంటే, క్లరికల్ జాబ్ అవడం మూలాన నేను మాత్రం ఠంచనుగా పడుతూ, లేస్తూ ఆఫీసుకు తగలడి గాడిద చాకిరీ చెయ్యాల్సొస్తోంది." విసుక్కుంటూ అని, 'అయినా నేను అమితంగా అభిమానించే టెక్నాలజీ నన్నెందుకు కరుణించడం లేదో?' గొణుక్కుంటూ పని మొదలెట్టాడు.

★★★

సాయంత్రం ఆఫీసు అయిపోగానే, తమ ప్రేమకు వైదేహి తండ్రి అనుమతి తీసుకుందామని వాళ్ళింటికి వెళ్ళాడు రామం.

వాకిట్లో మామిడి చెట్టుకింద తీరుబడిగా వాలుకుర్చీలో కూర్చుని ఎఫ్ ఎం లో ఏ ఆర్ రెహమాన్ పాటలు వింటున్నాడు వైదేహి తండ్రి సురుచిరరావు. అప్పటికే రామం వస్తున్న విషయం కూతురు చెప్పి ఉండడంతో లేచి గేటు తీసుకుని లోపలికి వస్తున్న అల్లుణ్ని ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించాడు.

"మా అమ్మాయి ప్రేమించిందని కాదుగాని, నువ్వు నాకు తెగ నచ్చేశావయ్యా. నవలలు, సినిమాల్లోని

తండ్రుల్లా నీ స్థాయి, తాహతు ఏంటి? నీకు పిల్లనివ్వనులాంటి మాటలనను. మా అమ్మాయిని నువ్వుగాక ఇంకెవడూ సుఖంగా చూసుకోలేడు. ఎప్పటికప్పుడు టెక్నాలజీని అందిపుచ్చుకునేవాడు, సమయాన్ని, డబ్బును పొదుపు చేసేవాడు నా అల్లుడైతే బాగుణ్ణనుకున్నాను. అవన్నీ నీలో పుష్కలంగా ఉన్నాయని అమ్మాయి మాటల్లో తెలిసింది. సరిగ్గా నాకు కావలసిన లక్షణాలున్న వాడివే అల్లుడిగా దొరికావు. త్వరలో మీ ఇంటికొచ్చి మాట్లాడతాను." ఆనందంగా అన్నాడు సురుచిరరావు.

అప్పుడే కాఫీకప్పులతో ఆ గదిలోకి అడుగు పెడుతున్న వైదేహి తండ్రి మాటలు విని కోపంతో పళ్ళు కొరుక్కుంది.

★★★

ఒకనాటి మంచి రోజున సురుచిరరావు రామం ఇంటికెళ్ళి–

"చూడమ్మా, మీ ఒక్కగానొక్క అబ్బాయికి, నా ఒక్కగానొక్క అమ్మాయినీ ఇచ్చి పెళ్ళిచేయడానికి నాకేం అభ్యంతరం లేదు. ప్రేమ ఇంతగొప్పదని నాకు తెలియదు. అనవసరంగా సినిమాలు చూసి తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నాను. ఆడపిల్ల తండ్రిని, ఇప్పటిదాకా సంపాదించి వెనకేసింది ఏం లేదు. పెళ్ళి ఇప్పటి టెక్నాలజీ సహాయంతో ఏదో నాకు తోచినట్టుగా చేస్తాను. మీరు పెద్ద మనసుతో అంగీకరించాలి." ప్రాధేయపూర్వకంగా అన్నాడు.

"అలాగే అన్నయ్యా, వాళ్ళిద్దరినీ ఒకటి చేయడం ముఖ్యం కాని, లేనిపోని ఆడంబరాలు ఎందుకు?"

"వెన్నలాంటి మనసున్న మీ ఇద్దరితో బంధం కలవడం నా సుకృతం." వెళ్ళడానికి లేచి నుంచుంటూ దణ్ణం పెట్టాడు.

★★★

"అల్లుడూ, మీ ఇద్దరి పెళ్ళి మన ఊళ్ళోని వేంకటేశ్వరస్వామి సమక్షంలో, గుళ్ళో జరుపుతున్నాను.

నా గుండెల మీద ఉన్న గ్యాస్ స్టవ్ దిగుతున్నందుకు, నువ్వు మా అమ్మాయితో ఒకింటివాడివి అవుతున్నందుకు ఆనందంగా ఉందయ్యా." అంటూ ఆనందబాష్పాలు అక్కడ టేబుల్ పై ఉన్న టిష్యూ పేపర్ తో తుడుచుకుని,

"అన్నట్టు నువ్వు బంధు మిత్రులతో సహా ఎవరెవరికి శుభలేఖ ఇచ్చి పెళ్ళికి ఆహ్వానించావో ఆ లిస్ట్, వాళ్ళ కాంటాక్ట్ నెంబర్లు నాకివ్వు." అన్నాడు సురుచిరరావు.

రామం ఇచ్చాడు.

★★★

ఆరోజు శుభముహూర్త ఉదయం.

రామం, వైదేహిల పెళ్ళి.

పెళ్ళిబట్టల్లో ఉన్న రామం, ఆటోలో తల్లితో గుడికి వచ్చాడు.

అక్కడ వైదేహి, సురుచిరరావు తప్ప ఎవరూ లేరు.

పెళ్ళి మంటపంలా గ్రీన్ స్క్రీన్ చుట్టూతా అమర్చి ఉంది. మధ్యలో రెండు పీటలున్నాయి. పక్కగా పురోహితుడు, పల్లెంలో తాళి ఉంది.

"పెళ్ళికి, మావాళ్ళూ, మీవాళ్ళూ ఎవరూ రాలేదేమిటో అన్నయ్యా." ఆశ్చర్యంగా అంది అనసూయమ్మ.

"అవును మామయ్యా, పెళ్ళనంగానే విందారగించడానికి పరిగెత్తుకొచ్చే నా ఫ్రెండ్స్ రాకపోవడమూ విడ్డూరమే."

"అదా, నేనే అందరికీ ఫోన్లు చేసి డబ్బు ఖర్చుచేసి, దూరభారాలు లెక్కచేయకుండా పెళ్ళికి రావద్దని, మాంగల్యం తంతు పూర్తయ్యాక జూమ్లో దంపతులను చూస్తూ థంప్సప్ చూపించమని చెప్పాను.

అందరిళ్ళకీ స్విగ్గీ ద్వారా భోజనాలు చేరే ఏర్పాటుచేశాను. వేస్టేజీ ఉండదు. పెళ్ళి భోజనాలు ఎవరింట్లో వాళ్ళు ఆనందంగా కూర్చుని తింటారు.

అదిగో ఆ వీడియో అతను, ఇదిగో ఈ గ్రీన్ స్క్రీన్ లో ఉన్న మనల్ని, పెళ్ళిని వీడియోతీసి తర్వాత జనసమూహాన్ని, హంగు ఆర్భాటాలని కూర్చుతాడు. అమీర్ పేటలో కోర్సు చేస్తున్నతన్ని మాట్లాడాను. కుర్రాడు గ్రాఫిక్స్ లో జమ్. డిజిటల్ కెమెరా అద్దెకి తెచ్చాను. అన్నీ తక్కువకే! ఎడిట్ అయి ఫుల్ వీడియో వచ్చాక యూ ట్యూబ్లో అప్లోడ్ చేసి లింక్ అందరికీ పంపుదాం. వాళ్ళ శుభాకాంక్షలు, ఆశీర్వచనాలు కామెంట్ సెక్షన్లో పెడతారు.

టెక్నాలజీని జనాలింకా పూర్తిగా ఉపయోగించట్లేదయ్యా. నీ పెళ్ళి అందరికీ ఆడంబరంగా కనిపించే నిరాడంబర పెళ్ళి. ఇది ఇకముందు ఎన్నో పెళ్ళిళ్ళకు ఇన్స్పిరేషన్ అవుతుంది. మీ అమ్మ అన్నట్టు మనసులు కలవడం ముఖ్యంకాని, డబ్బు కర్చవడం కాదుకదా. టెక్నాలజీ విలువ తెలిసిన వాడివి కాబట్టి నా ఆలోచనలతో ఏకీభవించావు. లేకుంటే మా అమ్మాయికి ఈ జన్మలో పెళ్ళి చేసేవాణ్ని కాదు.." ఇంకా ఏంటేంటో చెప్పుకుపోతున్నాడు సురుచిరరావు.

అప్పటికే ఆ తల్లీకొడుకుల చెవులు దిబ్బలేశాయి. మనసులు మొద్దుబారాయి.

*****

★★★

COMMENTS